

Acest volum este o operă de ficțiune.

Orice asemănare cu persoane, locuri sau evenimente reale este întâmplătoare.

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport, tipărit sau digital, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Quantum Publishers

www.quantumpublishers.ro

Vânzări: vanzari@quantumpublishers.ro

Email: office@quantumpublishers.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VĂJU, GEORGIANA

Don't cry, just fly / Georgiana Văju. - Domnești : Quantum Publishers, 2018

ISBN 978-606-8862-64-4

821.135.1

Tipărit în România

Don't cry, just fly

Georgiana Văju

meu. Trag adânc fumul în piept, apoi îl expir zgomotos, lăsându-mi capul să se odihnească pe tăblia rece a mesei și sperând că asta îmi va mai decongestiona încrengătura de neuroni iritați. Dar nu funcționează, răceala suprafeței netede mai tare mă irită. Trebuie să mă pregătesc de furtună. Mai mult ca sigur am umbrela stricată și nici pelerina de ploaie nu este prin preajmă.

Aud ușa băii deschizându-se, apoi închizându-se în urma lui. Urmează susurul apei de la robinet. Curge câteva minute bune și mi-l imaginez cum își spală energic urmele de somn de pe față. Apoi liniștea este spartă iar de bâzâitul periutei electrice de dinți. După alte câteva minute, aud și ropotul dușului.

Perfect! Cel puțin, el își începe ziua așa cum trebuia, ca la carte.

Mintea îmi este blocată pe reacțiile de după anunțul meu. Îmi umplu iar cana de cafea, îmi aprind altă țigară, inspir și expir din nou, cu forță.

Pf! La naiba! Trebuie să o fac și pe asta.

Când revine în cameră, încep să-i picur încet, strop cu strop, veninul meu. La început, nu mă aude, televizorul este întotdeauna mult mai important decât cuvintele mele buimace. Într-un final, cuvintele *plec și cânt*, rostite apăsător, îi atrag atenția. Astea două alăturate declanșează furtuna de care mă temeam. Și nu se mai oprește mult timp.

— Ești doar o biată visătoare, îmi spune.

— Da, sunt, dar te-ai gândit vreodată cum ar fi să ai curajul să lași totul într-o zi și să-ți urmezi visul?

— Tu te-ai gândit vreodată cum ar fi să ai curajul să spui că-ți pare rău? Pentru că o să-ți pară.

Totuși, după orice furtună, iese din nou soarele, nu-i așa?

PARTEA I Alex

ZIUA 1 Atena, Grecia.

Nava asta este... uau! Este mai mult decât aș fi sperat vreodată să văd. Nici măcar în cele mai îndrăznețe și colorate visuri ale mele nu mi-am închipuit-o așa de pompoasă și de sofisticată, și asta cu toată imaginația mea bogată.

*Destiny*² - scrie mare și frumos pe laterala dinspre pasarelă. Chiar că numele ăsta atribuit unui vas pare puțin ciudat. Adică, să te urci pentru șase luni pe un vapor ce poartă denumirea *destin*, suna cumva ludic hazardat. Dar, pentru că sunt eu cea care pleacă în aventura asta palpitantă, îmi e oarecum de înțeles jocul de cuvinte al destinului.

Imediat ce pășesc la bordul vasului *Destiny*, remarc atmosfera elegantă și calmă care domnește oriunde îmi opresc privirea cercetătoare. N-am mai fost niciodată pe un vapor atât de mare, cu atât mai puțin pe unul de croazieră, așa că, pentru mine, cel puțin, până la cei treizeci de ani, aici începe aventura vieții.

Mă cuprinde imediat un sentiment inexplicabil. Pare a fi grațitudine, dar, bineînțeles, e bucuria aia temătoare, amestecată cu panică în fața noului și a imprevizibilului.

Anxietatea mea, bat-o vina! Trebuie să își bage ea coada oriunde, să nu am și eu o bucurie pură și intactă. Să nu mă lase prăpădita de boală să-mi savurez încântarea, gândesc amar.

Îmi strecor mâna în buzunarul pantalonului, să verific dacă am pastilele la îndemână, asta, în eventualitatea în care mă apucă vreun atac de panică, să nu-mi încep călătoria cu

Re: o frumoasă criză existențială sau cu vreun spectaculos leșin. Nu mi se întâmplă să leșin prea des, cu atât mai puțin în public, dar tot cotrobăind pe internet și căutând informații noi, citisem undeva că un grad ridicat de stres, combinat cu stomacul gol, poate conduce spre pierderea conștienței. Așa că am mai adăugat un stres peste mormanul deja existent, iar acum mă gândesc mereu și la posibilitatea asta. Datorită încordării din ultima perioadă și, mai ales, faptului că sunt și cam certată cu mâncarea în ultima vreme, e posibil să o pățesc și pe asta. Răsufli ușurată când descopăr că pastilele sunt la îndemână, așa că mă domolesc pentru moment. Simplul fapt că pot palpa folia îmi ameliorează angoasa.

Desigur, am ascuns boala asta cu multă grijă la vizită medicală, iar acum mi-ar crea probleme serioase să mă prăvălesc pe jos. Nefiind o afecțiune cu cicatrici sau simptome la vedere, nimeni nu mi-a cotrobăit atent cutia craniană, să vadă dacă posed vreo tulburare afectivă. Testul psihologic a fost trecut cu brio, mulțumesc lui Dumnezeu. Sincer, nu cred să fi ascuns mare lucru răspunzând chestionarului. Totuși, am fost precaută, astfel încât să par în limite normale. Presupun că un sentiment de intimidare în fața noului și a imprevizibilului au toți oamenii întregi la cap. Analizele de sânge au ieșit și ele bune. Nu perfecte, dar pe aproape. Nu am vreo boală cu care să trebuiască să stau lipită de pământ sau care să necesite un tratament de urgență, ori spitalizare. O migrenă din când în când sau o durere de șale pot fi ameliorate cu analgezice. Oricum, ni s-a dat tuturor o listă cu pastilele pe care ar trebui să le avem la noi, în funcție de afecțiunile fiecăruia. Desigur că am respectat toate indicațiile și sunt pregătită și cu pastile în plus, cu bandaje, loțiuni dezinfectante și alte lucruri de prim ajutor, nu doar cu cele indicate de către ei. Ca idee, am fost informați că există și un punct medical pe vas și, dacă nu mă înșel, chiar și medic.

Statura impozantă a navei o face să arate regal, din toate punctele de vedere. Ni s-a specificat că este utilată la cele mai înalte standarde din lume. Dispune de un număr de aproximativ șapte sute de cabine, așezate pe trei niveluri, dintre care o sută aparțin doar personalului. Mă întreb ce Dumnezeu fac atâția oameni aici. Dar probabil că toți sunt necesari ca o astfel de navă să ofere maximum de confort pasagerilor, o calitate înaltă a serviciilor și a facilităților de la bord. Totul promite o vacanță de neuitat. Deja simt cum intru în starea de relaxare.

Cu adevărat de remarcat este atitudinea pozitivă și binevoitoare a personalului care ne întâmpină la urcare și peste tot pe traseul navei. Indivizii ăștia arată fabulos. Poartă uniforme marinărești, clasice, scorțoase și impecabile. Prinsă în piept, spre partea dreaptă, lucește o insignă aurie micuță, în forma navei, iar sub ea sunt cusute cu fir tot auriu numele și funcția. Toți arată proaspăt, sunt numai zâmbete și gesturi calde, joviale, de parcă aici pășești direct în altă lume. Nu mai spun de faptul că bărbații sunt atrăgători, cu trupuri bine clădite, ușor bronzăți, cu figuri exotice, de parcă ar participa la un casting de frumusețe masculină. Nici personalul feminin nu se lasă mai prejos. Toate fetele sunt atât de frumoase și de potrivite în context, de ai zice că fix azi și-au lepădat cozile de sirene și s-ar fi cățarat pe vapor.

Superb loc, îi confirm conștiinței mele, încântată de imaginile divine ce prind contur în fața ochilor mei plictisiți de același tablou zilnic.

Un domn în vârstă, grizonat și pieptănat cu părul pe spate, cu o aură ceva mai distinsă decât angajații, urează într-o engleză impecabilă *bun venit la bord* fiecărui pasager în parte. Presupun că este comandantul navei, deși nu sunt foarte sigură de asta, dar, după uniforma pe care predomina culoarea albastră, gândesc că trebuie să aibă o funcție ceva

mai înaltă. Clar, scopul lor principal este acela de a fi la dispoziția turiștilor, dornici să-i vadă fericiți și mulțumiți de alegerea făcută. Bravo lor! Chiar te fac să te simți important și special, imediat ce pășești în *casa* lor.

Încântată peste măsură, înaintez pe pasarelă, apoi întind actul de identitate și contractul unui tânăr matelot ce nu cred să fi trăit încă rotunda vârsta de două decenii. Mă privește insistent, zâmbindu-mi, iar eu am timp să-i observ ochii cu nuanțe cafenii, jucăuși, ce se ascund în spatele ochelarilor de soare tip aviator. Cu siguranță și Tom Cruise ar deveni puțin invidios pe tip. Țsta micu' e mai tânăr și mai înalt decât vedeta din Top Gun și, sincer, nu mi-a plăcut niciodată actorul cu pricina, deci, pe ăsta îl găsesc mult mai frumușel.

După ce termină de studiat documentele, îmi face semn să-l urmez spre dreapta și pornesc cu pași hotărâți în spatele lui. Încercăm să legăm o conversație în limba engleză. În traseul spre cabina mea remarc, încă o dată, ce imensitate este vasul, de data asta, privit din interior, și câte lucruri minunate sunt în jurul meu.

Uau! Clar, am ajuns în Rai! Sau visez! gândesc.

După atâtea coșmaruri, zile posomorâte și numai fețe bosumflate, vasul ăsta este balsam pentru suflet. Deja simt cum încordarea mi se topește la fiecare pas.

Spre marea mea satisfacție, aici dau de o realitate de-a dreptul divină. Trebuie neapărat să profit de piscinele și de jacuzzi-urile amplasate cu vedere spre mare, să mă relaxez la SPA-urile astea, sau să mă înfrupt din bunătățile pregătite cu măiestrie de bucătari renumiți, aduși de prin toate colțurile lumii, așa cum se lauda firma de transport maritim.

Vocea marinarului tânăr îmi sparge bula de vis și mă readuce cu picioarele pe pământ.

Ah, pe apă. Sunt pe apă.

— La bordul vasului *Destiny*, începe el vesel și protocolar,

nu veți avea parte doar de plăcerea navigației și de distracții, ci și de peisaje absolut minunate, de descoperiri noi și multe concursuri și expediții, încheie, zâmbind frumos spre mine, parcă recitând dintr-o poezie.

Îi zâmbesc, la rândul meu, lucru care îl încurajează să-și continue monologul:

— O să vă placă foarte mult aici, sunt convins. Desigur, sper ca vremea să țină cu noi. Eu, spre exemplu, sunt a treia oară pe navă asta și nu am prins vreme rea decât o singură dată. Și atunci, furtuna a ținut o zi și o noapte, doar atât.

— Doar atât?! mă amuz de lejeritatea intonației lui.

— Da. Este puțin, să știți. Pe mare, o furtună poate să țină și o săptămână. Dar chiar și atunci, pe vreme rea, aici a fost tot frumos. E interesantă o astfel de vreme pe mare, chiar dacă pare înspăimântător, nu este ca în filme. Mulți dintre pasageri au stat pe punți și au făcut fotografii sau au admirat spectacolul cerului și al valurilor fioroase. Alții nici măcar nu au sesizat schimbarea de vreme, vă dați seama, fiind ocupați cu alte treburi prin cabine, mă informează tânărul meu însoțitor, condimentând ultima remarcă cu ceva hăuiei mărunte, specifice vârstei fragede.

— O furtună nu cred că e chiar ce-mi doresc să trăiesc pe minunăția asta de vas. Dar, dacă o fi să fie, nah! Asta e, sper să trec cu bine de o astfel de încercare.

— Stați liniștită, nu naufragiem, mă ironizează.

— La naufragiu nu m-am gândit când am semnat contractul. Bănuiesc că există bărci de salvare, veste... Chestii de astea de prim ajutor sau cum s-or numi, sunt pe aici, nu-i așa?

— Ei, haideti! Cum să nu fie așa ceva pe un vapor ca ăsta?

— Eu știu? zic. Și Titanicul era mare și frumos, și știi povestea, presupun...

— Dar nu vă mai faceți griji! Navigăm pe lângă coastă, nu

Re-se întâmplă nimic grav, stați liniștită. Asta cu furtuna era așa, de discuție, ceva ce v-am spus că am trăit eu. De fapt, voiam să vă spun despre excursii și am deviat subiectul. Scuze!

— Oh, excursiile astea sună palpitant. Abia aștept! Să înțeleg că se fac excursii pe mare sau pe uscat?

— Se fac multe excursii pe mare și pe uscat, se fac și concursuri amuzante. Puteți să pescuiți dacă vă place, să faceți schi nautic și *scuba diving*³. În fiecare port există câteva locuri interesante de vizitat. Puteți merge și la plajă, dacă nu vreți să călătoriți cu grupul organizat. Dar o să găsiți în cabină itinerariul și vă faceți programul după cum doriți. Să vă uitați pe el, ca să fiți pregătită.

— Să fiu pregătită, zici? Mă faci să zâmbesc, zău! Eu nu sunt chiar în vacanță aici, nu sunt pasager. Am venit să muncesc. Nu știi dacă este permis ca noi, angajații, să beneficiem de toate astea. Asta ar fi prea mult, cred...

— Ba da, chiar este cu puțință, mă întrerupe el. Și personalul poate merge în excursii. Apropo de muncă, sunteți din formația cu muzicieni, nu-i așa?

— Da, exact.

— Am zis eu de când v-am văzut că asta trebuie să fiți.

— Serios? Dar ce m-a trădat?

— A, nu știi exact, pareți așa... mai boemă, ca o artistă. Asta mi-am imaginat eu că sunteți.

— Boemi sunt toți artiștii sau, mă rog, așa se zice că ar fi: atipici și săriți puțin de pe fix. În fine, mi-ar plăcea să fiu așa cum mă vezi tu. Da, asta sunt: o artistă! concluzionez mândră.

— Păi, atunci, o să aveți timp destul să vă bucurați de tot ce vă oferă această călătorie. Formația cântă numai seara după ora 22.00, deci, ziua sunteți liberă să faceți ce doriți.

— Super! Sună bine cum spui tu, sper să fie așa.

— Păi, așa este, aveți timp destul ziua. Nu i-am auzit

niciodată până acum să facă repetiții, sau altceva. Doar seara cântă, apoi se distrează ca nebunii pe punte.

— Ah! Cum sună asta! Destrăbălare plătită, constat cu amuzament.

— Cam așa este aici. Sunteți mai multe cântărețe, să știți. A mai urcat una, mai devreme. Drăguță și cealaltă, dar parcă mai bună sunteți dumneavoastră. Scuzați-mă! comentează zâmbind și măsurându-mă apreciativ din priviri. Dar nu am putut să nu remarc faptul că arătați bine. Scuzați-mă!

— Ne vom cunoaște foarte curând cu toții, mulțumesc de compliment, adaug, întorcându-i zâmbetul.

— Chiar sunteți frumoasă, nu v-am spus-o să vă laud așa, alurea. Și bărbații din grup au urcat de vreo jumătate de oră, să știți. Și ei sunt la fel de simpatici, îmi face cu ochiul.

— Serios? mă arăt interesată, mai mult ca să scap de laudele lui. Și, sunt mulți?

— Păi, cred că patru sau cinci, adică toți cei din formație. Trupa e dinainte, adică e la al doilea voiaj acum. De aici au urcat doar trei membri noi. Deci, dacă au fost patru tura trecută, tot atâtia sunteți și acum. Parcă așa..., zice gânditor, apoi își reia nutrița veselă și continuă: Eh, nu mai știi, m-am încurcat, scuzați-mă! adăugă râzând.

Mă amuză teribil străduința lui nereușită de a ne număra și-mi înăbuș cu palma un hohot de râs, dar nu rezist mult, așa că-i întorc zâmbetul.

— Am înțeles, las-o așa.

De fapt, nu am înțeles mai nimic din ce a spus despre formație, dar nu mai contează. Am să aflu singură ce și cum este cu trupa noastră.

— O să fie foarte frumos, sunt convinsă. Nu știi cum te cheamă, dar cred că o să-ți spun *scuzați-mă*, că prea îl zici cu foc.

— Aaa, scuzați-mă! Numele meu este Daniel.

Respect — Încântată, Daniel—scuzați-mă! Numele meu este Ambra. Între timp, ajungem în dreptul cabinei mele și ne oprim, așteptând să-mi deschidă ușa, dar el nu se dă deloc plecat, așa că închei frumos repriza de taifas:

— Ai fost un însoțitor foarte amabil, Daniel. Mulțumesc pentru conversația spumoasă. O să-ți dau un Like pe Facebook și-un un vot de încredere, glumesc, amabilă.

— Cu plăcere, oricând, găiește vesel marinarul, apoi face stânga împrejur fără alte comentarii.

Cu gândul că, de acum înainte, fiecare dimineață va fi unică, poposind în porturi unde voi descoperi noi culturi și civilizații, dar, mai ales, că am șansa să profit de un nou mod de a călători, îmi înhaț trolerul și intru pe ușa indicată de el, pășind în locul care urmează să-mi fie casă timp de șase luni.

*

Cabina este foarte frumoasă. Spațioasă, luminoasă, nu mică și înghesuită, așa cum mi-o imaginasem când mă gândisem la voiajul ăsta. O numesc călătorie, nicidecum job, pentru că, în comparație cu slujba avută pe uscat, asta îmi pare a fi mai mult o relaxare plătită regește, o evadare din cotidian și, totodată, o aventură de neuitat.

În noua mea locuință dispun un pat dublu ce cred că depășește 160 de centimetri – mult prea generos pentru o singură persoană sau pentru o cabină de vapor – iar asta mă bucură nespun, pentru că obișnuiesc să mă întind pe o suprafață foarte mare atunci când dorm, altfel nu mă odihnesc suficient. Verific salteaua și constat că nu-i nici moale, nici tare, e potrivită. Perfect! Asta înseamnă că voi avea un somn profund aici, în sfârșit!

Restul mobilierului este format dintr-un dulap clasic, cu două uși, destul de încăpător. Interiorul este compartimentat în patru rafturi și locuri pentru umerase, o lădiță pentru încălțăminte și două sertare. Pe partea opusă patului se află

o măsuță de cafea și două fotolii mari, aranjate în semicerc. Pe jos stă întinsă o mochetă pufoasă, de un verde albastrii, culoare ce mă duce cu gândul la puritatea apei mării. Luminătorul este destul de măricel, iar imaginea pe care o văd prin hublou este una relaxantă, nicidecum înspăimântătoare. Am aer condiționat, iar în absența unei ferestre care să se poată deschide există niște fante de aerisire în plafon. ăsta ar fi un mic inconvenient, pentru că trebuie să ies afară la fumat. În rest, totul este perfect.

Baia e și ea destul de încăpătoare. Nu are cadă, dar are, în schimb, o cabină de duș elegantă, cu jeturi de masaj. *Hmmm... deja mă simt excelent*, gândesc, încântată de locuința mea. Totul este foarte curat și pare nou, ceea ce mă face să acord încă o bilă albă locului. Îmi place enorm până acum. Plus că mă aflu la capătul culoarului, ceea ce mă bucură iar, pentru că pot să ies noaptea, să privesc cerul și să fumez, iar faptul că ieșirea e atât de aproape și nu trebuie să mai străbat tot culoarul lung mă încântă și mai mult.

Mă acomodez cu locul și încep să-mi aranjez lucrurile. Nu mi-am luat foarte multe acareturi cu mine, știind că voi coborî prin porturi și-mi voi cumpăra cele necesare. Am câteva lucruri de uz personal, uscătorul de păr și bigudiurile, trusa de machiaj, câteva rochii de seară, sandale și, evident, câteva accesorii mai sofisticate, de scenă. Mai am câteva costume de baie, haine lejere și încălțăminte sport.

Isprăvesc repede cu aranjatul și mă așez pe pat, apoi deschid laptopul ca să verific conexiunea la rețeaua de internet. Butonez aiurea câteva pagini, după care deschid mail-ul. Nu m-a căutat nimeni. Am, totuși, o ezitare în fața ecranului. Mă gândesc puțin, căci vreau să-i scriu lui *Făt-Frumos* un mesaj. Ceva banal, sec, prin care să-l anunț că am ajuns cu bine, că am urcat pe vapor și sunt deja în cabină... Bla, bla, bla, chestii conformiste. Dar mă răzgândesc în timp ce tastez, șterg totul

Res și închid mesageria. Ce rost mai are să-i scriu, chiar și că sunt bine? Mai mult l-aș tulbura. Mi-a spus clar că, dacă hotărâsc să plec, relația noastră se sfârșește. Ne urăm drum bun și asta este. Nu a glumit. Așa s-a întâmplat. Previzibilă reacția lui, de altfel. Mi-o asumam de când am semnat contractul. Sau de când am luat hotărârea să-i ascund lucrul ăsta cât de mult pot. Desigur că nu i-a picat bine. Am avut parte de un scandal monstruos. Apoi m-a *invitat* să plec de tot, dacă asta îmi doresc de la viața mea.

Da, asta mi-am dorit întotdeauna de la viața mea, asta jinduiesc încă. Nu năzuiam musai să-l părăsesc, ci să fac ce-mi place. Dar, cum plăcerile noastre ar fi rămas mult și bine paralele precum șinele de tren, nu am avut încotro.

Sună egoist, știi. Am încercat să-i explic ce simțeam în acel loc, că eram bântuită de tristețe, fiind lipsită de bucuria de a cânta. M-am lamentat mult, până am rămas fără cuvinte și fără salivă în gură, dar n-am reușit să-l fac să înțeleagă. În viziunea lui, eram plictisită și egoistă. M-a acuzat că mi se făcuse de o aventură. Poate era și asta. Adică, mai mult ca sigur, dar îmi era greu să recunosc că-l abandonam după aproape cinci ani de relație, chiar când, spusese el trist ca încheiere, mai avea foarte puțin și mi-ar fi cerut să ne căsătorim.

M-a trecut un fior rece când am auzit cuvântul *căsătorie*. Niciodată nu m-am gândit să-mi pun pirostiile cu el, nici cu altcineva, chiar dacă ăsta era pasul următor al unei relații de iubire. Îmi era confortabilă legătura noastră, dar până la un punct pe care nu am putut să-l depășesc, să văd dincolo de ziua prezentă, să-mi văd viitorul alături de el, să mă gândesc la copii, nepoții și bătrânețile noastre îngemănate. Oh, Doamne! Chiar nu pot să cuget până acolo!

Îmi pare rău pentru el, sincer. I-am spus-o și când am plecat. Mi-a răspuns tăios și răspicat să mă duc dracului, dacă asta vreau. Că-s nebună! Și că el nu mai are chef de nebuniile

și crizele mele existențiale.

Vrei să fii ciocârlie? Du-te atunci și fii ciocârlie! Colindă lumea cu glasul, fă altora animație, plimbă-te! Ești dusă, fințo! Nebună de legat, dacă tu crezi că, în ziua de azi, muzica îți va aduce pâinea pe masă. Asta nu este o meserie din care să poți trăi. Este o scifoseală.

M-au rănit vorbele lui. Dincolo de desconsiderația pasiunii mele pentru muzică, mai am și un suflet care merită mângâiat, dar de care el a uitat cu desăvârșire. Probabil că sunt egoistă și nebună, probabil că îmi doresc doar să trăiesc mai intens. Nici eu nu știu exact ce vreau de la viață. Asta este! Nu-l urăsc deloc pentru vorbele sau atitudinea lui din acele momente. Deși cred că el mă dușmănește acum. Atât a fost să fie relația asta. Nu regret, dar nici nu mă apucă o bucurie trepidantă când mă gândesc la el sau la ruptura dintre noi doi. Prefer să nu mai scormonesc deloc. Sunt, cumva, împăcată cu gestul meu. Trebuie să-l uit! Și el mă va uita destul de curând, sunt convinsă.

Bun! Gata cu amintirile dureroase. Am o nouă perspectivă, o nouă viață și, ce este cel mai important, fac ceea ce-mi doresc. Să cânt!, cuget ferm ca să-mi alung amintirile sâcâitoare.

*

Astă seară, conform programului, urmează să aibă loc pe vas o petrecere de bun venit, iar noi nu avem recital. Atât pasagerii cât și personalul sunt invitați pe puntea de festivități, pentru cină, apoi, fiecare, unde dorește să petreacă: la piscine sau la multele terase de pe punți. Iar spre miezul nopții urmează un foc de artificii, cadou de bun venit la bordul vasului *Destiny*.

Pe o parte dintre colegii de trupă i-am cunoscut deja la vizită medicală, dar nu am vorbit mult, doar am făcut cunoștință și ne-am salutat. Neștiind care dintre noi vom fi selectați, ne-am rezumat la zâmbete de complezență. Urmează